

...kompozitoru saradnju sa nje...
...kulturu iк суштинском...
...фестивалу су у...
...или иностранци, свет...
...или ансамбли, или најбољи...
...а најбољи је био на програм...
...публици углавном...
...непознатим компо...
...и на музици 20. и 21. века (са...
...Александра Мацара са...
...„Цветајућа уметност“ са Шар...
...и Пана де Луције са фламенком),...
...аутора свих генерација могли смо...
...Ивана Бркљачића, Ерика Јоси...
...Григга, Владана Радовановића, Саре...
...Срђана Хофмана, Ане Соколовић и...
...радовић.

Уметника и његовог алтер-ега

...ни су на Бемусу била изведена дела...
...за сопран и велики камерни ансамбл...
...Хофмана (поруџбина фестивала), „Вели...
...за ударалке Ивана Бркљачића (поруџ...
...Ма“ пројекта) и камерна опера „Свад...
...Соколовић.

...зиција „Огледало“ Срђана Хофмана, на...
...Коларчеве задужбине, 15. октобра, изве...
...не Св. Ђорђа“ и камерни трио „Гради...
...сачињавају сопран Ана Радовановић,...
...киња Неда Хофман и виолончелиста...
...реновић, док су се оркестарском делу...
...придружили и флаутисти Љубиша Јо...
...и Анамарија Бановић и кларинетисти...
...енковски и Владимир Гагић.

...ало“ је свакако једна од најбољих Хоф...
...композиција, положена на енглеске...
...Дејвида Тејлора и Силвије Плат који на...
...начин исказују односе човека и њего...
...на некој огледалској површини, во...
...ну, или углачаном металу, односе који...
...зиција самосагледавања и самоанализе...
...то прилика да Хофман развије властиту...
...изију самим чином огледања, односно...
...вања, коју можемо пратити још од ње...
...изијих „Покретних огледала“ и скорије...
...ног дела „Гледајући у огледала Аниша...
...Акт одражавања, односно, идентичног...
...ривљеног понављања одређеног визуел...
...раја а у односу према некој оси симе...
... је добијао у Хофмановој музици свој



Ана Соколовић на извођењу своје опере у „Атељеу 212“

композиционо-технички пандан и развијао се у интелектуално виртуозну и звучно разиграну партитуру. Концептуално јак, интеллигентан и спреман на разноврсне игре са материјалом, симетралама и компјутерски генерисаним звуцима, Хофман се, овога пута, определио за стандардни класични инструментаријум и за женски глас који јасно произноси, прозодијским говором или певањем, одабрани текст. Концепт се утопио у контекст па „Огледало“, овога пута у једнини, постаје место за сусрет уметника и његовог алтер-ега, прилика за самосагледавање и самоиспитивање. У свом уводном тексту објављеном у програму концерта Хофман наглашава „питања идентитета и пролазности, као и сложених емоционалних и психичких стања“ што све, у његово име, изговара Силвија Плат гласом сопрана Ане Радовановић.

Чули смо изузетно богату, алузивну и узбудљиву музику потресне и дејствене емоционалности, музику у којој је Хофман исписао извр-

сну партитуру са деликатним и делотворним решењима, са разиграним камерним фактурама, а тонски и звучно веома моћну, партитуру за коју би се могло рећи да је камерна музика са оркестарским дејством. Женски високи глас је разуђен и разасрт преко таквог тонског амбијента који га носи и узноси, у који се утапа и из којег ниче, глас ангажован разноврсним могућностима вокалног израза, од прозодијског шапата, понављања слогова и узвика, па до фино вајаних и дугих певаних фраза.

Бетовен на крављим звонима

„Мус-Ма“ пројекат, већ другу годину заредом у оквиру Бемус, остварује РТС у заједници са другим националним радиотелевизијским кућама Европе. Његов основни циљ је промовисање савремене музике младих европских композитора, што значи да свака заинтересована чланица Европске радио-дифузије и њен одговарајући пандан, национални музички фести-



Гудачи „Светог Ђорђа“ и камерни трио „Градилиште“ изводе „Огледало“



„Велики казан“

вал, упуте поруџбину одабраном композитору а за претходно договорени извођачки састав. Ове године „задате“ су биле ударалке, а из Србије је поруџбину добио Иван Бркљачић. Тако је настала композиција „Велики казан“ коју су, заједно са сличним поруџбинама младих композитора из Пољске, Турске, Русије и Хрватске, извели „Београдски перкусионисти“. Било је то 12. октобра у Дому омладине Београда, а снимак овог концерта биће емитован на радиоталасима многих европских земаља, чланица Европске радио-дифузије.

Бркљачићев „Велики казан“ је духовита минијатура о Дунаву и Ђердапу који, колико раздвајају, толико и спајају европске народе. Символ нове Европе је гротескни цитат теме њене химне, чувене Бетовенове „Оде радости“ коју перкусионисти свирају на разним погодним ударалкама нетемпероване висине тона: бубњићима и крављим звонима.

Наставак на другој страни

Наставак са прве стране

Сама тонска слика ђердапског Великог казана остварена је као бура у чаши воде, без изразите драме или тонског интензитета, углавном на инструментима високог и средњег регистра, више као играње са једном великом темом од које, на крају, остаје само чобански узвик музичара.

Међу најзначајнија уметничка чворишта овогodiшњег Бемуса спада концертна верзија камерне опере „Свадба“ за шест гласова а капела коју је поручило и премијерно извело у Канади, јуна прошле године, музичко позориште „Queen of Puddings“. Њена ауторка, Ана Соколовић, добила је значајну канадску награду „Дора“, а пошто ју је канадска влада прогласила за „национално благо“ и организовала велики број концерата њене музике у земљи и свету. „Свадба“ се, током текуће сезоне, изводи на европској турнеји трупе „Queen of Puddings“ која управо траје и у чијем је оквиру ово дело и стигло на Бемус, у „Атељеу 212“, 17. октобра.

Обавезно треба набројати спремну, надахнуту и перфектну малу певачку екипу коју чине Лора Албино, Вирцинија Хетфилд, Андреа Лудвиг, Шенон Мерсер, Елизабет Турнбул и Џеклин Вуди, док је њен уметнички руководиоца Дарин Ни Вара, а уметничку продукцију потписује Натали Бонжур.

Музика Ане Соколовић је у Србији потпуно непозната, па је ово била прва прилика да се упознамо са њеном поетиком и то баш преко ове необичне камерне опере коју је извело шест певачица без инструменталне пратње, и то у концертној верзији, без костима, сценских покрета и декора, што се може сматрати отежавајућим околностима за једно савремено сценско дело. Дакле, пред публику је било изложено искључиво шест женских гласова у свом богатству прозодике и невања оригиналног ориског текста преузетог из наше народне поезије. Музика је постављена готово ни на чему, на ритмички једноставан начин, уз ритмички, експресиони и изговорни резни померени, извојенима, плавна, гласна, сложена полири ритмика и

Логор у четири зида

Сваки пут када се покрене теза о четири зида, хомосексуалцима је то као мач над главом.

И онда се прилагођавамо. Женимо и удајемо да бисмо сакрили кога волимо и ко нас сексуално узбуђује. Лажемо на послу, код куће, пред пријатељима – каже драматург Олга Димитријевић поводом премијере „Изопачених“ у Битеф театру

ПРЕМИЈЕРЕ

Борка Требјешанин

Драму „Изопачени“ контроверзни Мартин Шерман написао је крајем седамдесетих година прошлог века проговоривши о до тада мало обрађиваној и познатој теми: положају и страдању хомосексуалаца у Берлину у Другом светском рату, њиховом прогону и судбини која их је задесила у нацистичким логорима.

Комад „Изопачени“ Мартина Шермана у контексту дискриминације у Србији данас је, у сваком, па и у уметничком смислу актуелан, али и веома осетљив заостатак. Дело које је, пре него од тридесет година, изазвало одређене контроверзе, у међувремену је у свету признавано много пута и дефинисано. Према

У том смислу редитељски концепт Андреја Носова понудиће извесна решења већ у уторак увече, 30. октобра, када ће на сцени Битеф театра бити изведена премијера представе „Изопачени“. Поред Битеф театра копродукент представе је Хартефак фонд. Шерманове јунаке тумачиће: Радован Вујовић, Бранко Цвејић, Албан Укај, Борис Лер, Страхиња Лацковић, Милош Исаиловић и Драшко Ацић.

„Макс је промискуитетни хомосексуалац који живи у Берлину тридесетих година прошлог века. Једне вечери, упркос противљењу његовог партнера Рудија, доводи кући згодног младића. Нажалост, испоставља се да те вечери Хитлер одлучује да се обрачуна са политичким непријатељима међу којима су и припадници геј популације. Макс ујак Фреди, такође хомосексуалац, организује папире, али овај одбија да напусти свог наивног љубавника. Макс и Руди бивају ухапшени и одведени у Дахау. У возу, Руди се обраћа Максу док га одводе да га убију. Рудија враћају назад и пребијају до смрти, док Макс пориче да га познаје, приставши на сексуални однос са лешом убијене тинејџерке како би доказао да није хомосексуалац. Макс лаже чуваре, говори им да је Јеврејин, а не хомосексуалац, јер верује да има веће шансе да преживи у логору ако на руци не носи ружичасте троугао предвиђен за припаднике геј популације...“ гласно би у најкраћем садржају драме „Изопачени“.

– Транспоноване приче о страдању хомосексуалаца у нацистичким логорима тридесетих година прошлог века, у причу о животу у „модерном логору“, односно, њиховом положају у Србији данас, малтретирањима и проблемима са којима су суочени, немогућности слободног живота и остваривања његових жеља

пред ауторски тим ставља веома деликатан податак: избећи баналност и погрешне паљење и покушати направити представу која своје очигледне политичке ангажованости не до гледаоца и на једном другом, мистичнијем нивоу, објашњава Филип Вујовић драматург представе „Изопачени“.

Оригинално је размишљање и Вујовићове колегиница Олге Димитријевић, која је награђиваног комада „Радници умиру и живе“, која тврди да се овај комад поставља на корак до тога да се икада борило против нацистичког зла; исто то друштво је врло склоно да препоручује склањање хомосексуалних и мушкараца из јавног простора. У четири зида цинично се представљају рољубива и добронамерна препорука хомосексуалцима како се треба понашати у друштву; док у истину није ништа друго него затварање, ограничавање слободних изјављивања са улица“.

– Историја хомосексуалности је на историјским равнима невидљива. Ми врло мало знамо како су се упознавали мушкарци и својим љубавима. Како су живели, како су се понашали, ко их је осуђивао а ко признавао њихово скривано, прећуткивано, игнорирано постојање тамо где се не види. Сваки пут када се покрене теза о четири зида, хомосексуалцима је то као мач над главом. И онда се прилагођавамо и удајемо да бисмо сакрили кога волимо и ко нас сексуално узбуђује. Лажемо на послу, код куће, пред пријатељима. Лажемо се интегрисали у друштво, да не би се видели да променом непријатељима не би санкционирао, и љубав, сваког дана